

танцитѣ; гордѣ като първитѣ римляни; стихиенѣ като готитѣ и мечтателенѣ като поляцитѣ. Тя обикна отъ разкази Добруджа съ нейнитѣ безпредѣлни полета и сине небе.

Унесена въ мисли и блѣнове, тя не усѣти кога се е минала нощта: и когато първитѣ лъчи на утреното слънце трепнаха на нейния прозорецъ, тя стана и отиде при майка си да ѝ вземе благословията.

Майка ѝ, побѣлѣла старица, съ гордо и замислено чело изслуша молбата ѝ. И когато тя свърши — майката въздъхна и сякашъ хлѣтна въ кадифения фотьолъ на който сѣдѣше. Тя не ѝ отговори веднага; — спомена, че нѣкога така се задоми за баща ѝ, и че после я настигна щастие — смири негодуванието ѝ: такъвъ ѝ е касметя, — помисли тя. Отъ късметя си неможе да избѣгне човѣкъ! И все пакъ ѝ домъжне, че тя се решила безъ да пита. Тя искаше да ѝ се противопостави, ала знаеше твърдия нравъ и намѣри за благоразумно да не ѝ се противи.

— Твоя воля дъще! — продума майката. Не си малка. Знаемъ, не мога ти обѣрна главата. Ако страдашъ, ще знаешъ, че сама си го избрала. Менъ ми говори Йоханъ, и на него казахъ сжшо. Той е лудъ по тебъ, но какво . . . сърдцето незнае придумка.

— Благодаря ти майко. Азъ заминавамъ още днесъ при него. Ти си чудна, майко!

Спусна се, цѣлуна я три пѣти и излѣзе да се готви за пѣтъ.

Майката, разхълцана дълго гледа подиръ дъщеря си и като склопи глава дълбоко заридя.

VIII.

Тази вечеръ Стойко Габара се завърна по-ранко отъ работа и седна на нисъкъ столъ предъ стаята си съ китара въ ржка. Той очакваше всѣка вечеръ писмо отъ нея, че ще трѣгне, за да иде да я посрѣщне. Всѣ-